

De einddatum

(Red letter day)

Thriller in twee bedrijven

door

RAY HAMBY

vertaling

Mila von Klimburg

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE EINDDATUM - RED LETTER DAY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RAY HAMBY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **11** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Ruth de Haven - een zure ongehuwde juffrouw, middelbare leeftijd

Anna - een moederlijke huishoudster, middelbare leeftijd, van Engelse origine

Gerald de Haven - een knappe, tirannieke man, midden dertig

Roselle de Haven - zijn vrouw, midden twintig, tenger, aandoenlijk, ogenschijnlijk zwak maar met verborgen kracht

Hetta Kronin - ouder, provinciaals, zij is analfabeet, spastisch en vervalt dikwijls in hallucinaties. Zij is bewaakster in de plaatselijke zenuwinrichting Kinderstemmen

Het stuk speelt zich af rond 1850

Tijdsduur: 45 minuten

Noot van de schrijver:

Opgedragen aan de vele acteurs en actrices die geïnspireerd raakten door de stukken die ik heb geschreven.

Volgorde scènes:

1e akte

1e scène - laat in de middag, 15 november

2e scène - de volgende dag

3e scène - later op de dag

2e akte

1e scène - de volgende morgen

2e scène - de einddatum! 16 december

DECOR:

Omgeving: De woonkamer in het huis van de De Haven's aan de federal Hill in Baltimore. De inrichting is, typerend voor deze periode, overdadig. Er is een open haard met elegante mantel, waarop verschillende familieportretten zijn gerangschikt. Er is een zithoek, fauteuilles, een leestafel, een klein bureau met een stoel. Een deur komt uit in de hal. Op de muur bij de deur is een spreekbuis die aangezet kan worden met een trekkoord. De buitendeur is vanuit de hal te onderscheiden. Een andere deur leidt naar de slaapkamer van Gerald en Roselle De Haven. Grote Franse ramen, zwaar gedrapeerd, tonen een kleine tuin die aan de Baltimore haven grenst.

1E AKTE

1^E scène

Als het doek opengaat: is het laat in de namiddag, 15 november 1850. In de door gaslicht verlichte hal zijn de schaduwen van Ruth De Haven en Anna te onderscheiden door de woonkamerdeur. Ruth is gekleed om uit te gaan. Anna draagt een valies.

Ruth: Heb je alles gepakt wat hij nodig heeft?

Anna: Ja, mevrouw.

Ruth: Heel goed. Haal de jongen en laten we gaan. Met dat gespuis dat de straten onveilig maakt, wil ik voor donker thuis zijn.

Anna: U kunt toch nog wel even wachten op de moeder van de jongen? Als ze hem geen afscheidskus kan geven zal ze heel verdrietig zijn.

Ruth: Ik denk dat het voor ieders gemoedsrust beter is als we de emoties rond het afscheid nemen achterwege laten.

Anna: Maar ik heb beloofd dat ik hem niet zou laten gaan voor ze terug was.

Ruth: *(gereserveerd)* Misschien zou je voorzichtiger met je beloftes moeten zijn, Anna. *(streng door de hal)* Jamie. Kom, jongen. Laat je tante niet wachten. Nu hebben we te lang gewacht. Ik wilde zijn moeder het gekerm en gejack besparen. *(als Anna de buitendeur opent, komen Roselle en Gerald De Haven binnen. Ze zijn in het zwart gekleed. Roselle is kalm, maar schijnt een tikkeltje verdoofd. Gerald is een persoon die onder alle omstandigheden de touwtjes in handen houdt)*

Gerald: Dank je, Anna.

Anna: 't Is goed, meneer.

Roselle: Oh, Anna, is Jamie...

Anna: Hij is er nog, mevrouw. In zijn kamer. Juffrouw Ruth is er ook om hem op te halen.

Ruth: *(koel)* Goeiemiddag, Roselle. Gerald.

Gerald: *(geeft Anna zijn hoed en zijn cape)* Je kunt nu beter gaan, Ruth.

Ruth: Het lag in mijn bedoeling om weg te gaan voor jullie terugkwamen. Maar die ondeugende jongen was nog niet klaar. Dankzij Anna's gebrek aan discipline.

Gerald: *(bevelend door de hal)* Jamie. Laat je tante niet langer wachten.

Roselle: *(smekend)* Oh, Gerald, moet je hem van mij afnemen?

Gerald: *(onbuigzaam)* Die beslissing is ál genomen.

Roselle: Ja maar...komt hij met Kerst thuis...zoals je hebt beloofd?

Gerald: *(negeert haar en draait haar zijn rug toe)* Anna, neem de tas en

breng 'm naar de koets.

Anna: Ja, meneer. *(Anna neemt het valies en verdwijnt door de buitendeur)*

Gerald: *(roept haar na)* Neem de jongen direct mee naar de koets...door de personeelsuitgang.

Roselle: *(legt haar hand op zijn arm)* Alsjeblieft, Gerald, mag ik nog...

Gerald: *(schudt haar af)* Stop met dat gejang, Roselle. Je wind je teveel op.

Roselle: Mag ik hem geen afscheidskus geven?

Gerald: *(duwt haar de woonkamer binnen)* Het is niet nodig je moederliefde ten toon te spreiden.

Roselle: *(geëmotioneerd door de hal)* Jamie, Jamie. Mamma houdt van je, Jamie.

Gerald: *(duwt haar ruw bij de deur weg)* Ga naar de koets, Ruth. Neem de jongen en ga weg.

Ruth: *(knorrig)* Ik was niet anders van plan, Gerald. Oh, wat een last heb je op mijn schouders gelegd. *(zij rent door de voordeur naar buiten. Gerald sluit de deur naar de hal, geeft Roselle een duw in de richting van een zitplaats, waar ze verbitterd neervalt. Gerald gaat recht voor haar staan, voeten ver uit elkaar en een verbeterd trek op zijn gezicht)*

Roselle: *(verbreekt de stilte)* Zeg 't maar, Gerald. Vooruit, voor de draad ermee!

Gerald: Wat moet ik zeggen?

Roselle: Iets. Wat er maar in je opkomt. Maar blijf me niet op die manier aanstaren.

Gerald: Het is helemaal niet nodig om iets te zeggen.

Roselle: Nee. Nee, ik denk het ook niet. Acties kunnen meer zeggen dan woorden.

Gerald: *(schuift bij haar vandaan)* Ik moet zeggen dat jouw acties wel erg duidelijk overkomen.

Roselle: Gerald... *(de haldeur wordt opengedaan en Anna verschijnt, ze is zichtbaar aangedaan)*

Gerald: Ja, Anna?

Anna: Is er nog iets van uw dienst, meneer?

Gerald: Je hebt de jongen bij mijn zuster in het rijtuig gezet?

Anna: Ja, meneer. Ze zijn vertrokken.

Gerald: Goed. En je hebt zijn speelgoed opgeruimd?

Anna: Geheel volgens uw instructies.

Gerald: Heel goed.

Roselle: *(veert op)* De teddybeer. Heeft hij zijn teddybeer mee? Die ene waar hij zo aan gehecht is? *(Gerald kijkt naar Anna. Zij strijkt haar schort glad, kijkt bedremmeld)*

Anna: Ja, mevrouw. Ik heb 'm als verrassing onder in zijn tas gestopt.

Gerald: *(koel)* Heel zorgzaam, Anna, maar geheel tegen mijn orders.

Anna: Ja, meneer.

Roselle: *(komt vermoeid overeind)* Het huis zal zo stil zijn zonder hem.
(zij doet geholpen door Anna haar omslagdoek af)

Gerald: *(gaat bij de open haard staan)* Godzijdank.

Roselle: *(kijkt de kamer rond)* En deze kamer...zo ordelijk en steriel.
Geen rondslingerend speelgoed. Zelfs geen kleine teddybeer.

Gerald: Dankzij Anna's ongehoorzaamheid. Ik ben er zeker van dat de beer zijn steun en toeverlaat zal zijn.

Anna: Dat hoop ik, meneer.

Roselle: Het is voor mij een troostrijke gedachte. Misschien omdat ik weet hoe moeilijk het is...om je bij een scheiding neer te leggen als je zo aan elkaar gehecht bent.

Gerald: *(keert zich, nu vriendelijker, naar haar toe)* Dan heb je nu het gevoel dat je afstand van hem hebt genomen, ondanks dat je zoals jij het uitdrukt zo aan hem gehecht bent.

Roselle: Ja. Ja, om precies te zijn, dat is de juiste omschrijving van mijn gevoelens. Afstand nemen... een onaangetaast verlangen naar de ontmoeting...

Gerald: Een wonderlijke scherpe diagnose. Zeg me, Anna, deel je de mening van je mevrouw, dat ze zich bij deze scheiding heeft neergelegd?

Anna: *(tuit haar lippen)* Als dat alles is, meneer...

Gerald: Dat is alles, Anna. Tot nu toe. *(Anna's ogen glijden van Gerald naar Roselle. Ze draait zich om en loopt naar de haldeur)* Oh, Anna. Er is één voorwerp dat je kennelijk hebt vergeten.

Anna: En dat is, meneer?

Gerald: *(ijskoud)* Verwijder het ogenblikkelijk. *(Anna volgt zijn blik, gaat naar de schoorsteenmantel en pakt de foto van Jamie)*

Roselle: Nee. Niet Jamie's foto. Gerald, waarom straf je me nog erger?

Gerald: Het is voor je eigen bestwil, lieveling. Je bent veel te emotioneel ten opzichte van de jongen. Je moet hem vergeten...en rust nemen...en beter worden...

Roselle: *(gaat voor Anna staan en pakt de foto)* Jamie heeft niets met mijn ziekte te maken. Hij is mijn enige kracht...mijn enige hoop. Ik weet dat je niet van hem kunt houden, omdat hij geen zoon van je is, maar probeer te begrijpen hoe belangrijk...

Gerald: Geef 'm aan mij. *(hij strekt zijn hand uit. Niet in staat hem te negeren overhandigt Roselle hem gelaten de foto. Hij neemt de foto uit het lijstje, geeft het lijstje aan Anna en scheurt de foto aan stukjes. Roselle verbergt haar gezicht in haar handen als hij naar de open*

haard loopt en de snippers in het vuur gooit)

Anna: (*minachtend*) En dat was, mijnheer...tot nu toe alles?

Gerald: Je kunt gaan, Anna.

Anna: (*verbitterd*) Dank u, meneer. (*Anna verdwijnt naar de hal. Roselle laat zich op een stoel vallen. Gerald neemt zijn brievenopener op en begint zijn pijp schoon te krabben, vult 'm en steekt hem aan. Hij gaat in een gemakkelijke stoel zitten*)

Gerald: (*op gesprekstoon*) Ik vond die ambtenaar erg begripvol, vond je ook niet, lieveling?

Roselle: (*verward*) Je zult wel gelijk hebben, Gerald.

Gerald: Nou ja, hij had je naar een gesticht kunnen sturen. Zelfs al zou ik me daar met klem tegen hebben verzet.

Roselle: Ja, dat geloof ik wel.

Gerald: Maar, inplaats daarvan, stemde hij ermee in dat je thuis zou blijven, zodat ik je kan verzorgen.

Roselle: (*werpt een lege blik om zich heen*) Ja, ja dit is mijn thuis.

Gerald: Alhoewel, in een vertrouwelijk onderonsje liet hij me weten dat hij bij zo'n beproeving voor geen goud in mijn schoenen zou willen staan.

Roselle: Beproeving? Ik ben me er niet van bewust dat ik een beproeving voor je zou kunnen zijn.

Gerald: Niet op dit moment, nee. Op den duur misschien. Kweuling, ja. Zorgwekkend, daar ben ik zeker van. Maar als de ziekte je totaal in zijn greep heeft, zul je meer en meer een probleem gaan vormen.

Roselle: (*smalend*) Op wat voor manier stel je je voor dat ik een probleem voor je zou vormen, Gerald?

Gerald: (*zich verkneuterend*) Oh, ik ben op dat terrein geen expert. Gewelddadiger, veronderstel ik.

Roselle: (*verbitterd*) Gewelddadiger. Wat een fantasie, Gerald.

Gerald: Daarom moest ik Jamie wel wegsturen.

Roselle: Natuurlijk.

Gerald: Om hem tegen je in bescherming te nemen.

Roselle: Natuurlijk.

Gerald: En je zult natuurlijk onvoorspelbaar knorrig worden... misschien weer een poging ondernemen om zelfmoord te plegen.

Roselle: (*nu krachtiger*) Gerald, ik heb nooit een poging ondernomen om zelfmoord te plegen. Na onze laatste ruzie was ik erg van slag. Ik zei daarom dat ik liever dood wilde zijn...(*stort weer in*) En dat wens ik nu nog. Oh, lieve God, hoe diep gaat mijn wens om te kunnen sterven...sterven...sterven.

Gerald: (*tevreden*) Daar. Zie 't nu? Een normaal mens zou zo niet praten, toch? Het natuurlijke dierlijke instinct wordt dan in je wakker...om tegen

iedere prijs te overleven. Maar jij wilt sterven. Oh, dit is een heel vreemde ziekte, Roselle. Een heel onvoorspelbaar verloop.

Roselle: *(heeft zich weer onder controle)* Ik wil dit niet verder bespreken.

Gerald: Ik ben bang dat de tijd is aangebroken waarop we het moeten bespreken.

Roselle: We hebben het al wekenlang besproken. We hebben het voor ons bezoek aan de ambtenaar de halve middag besproken. Herstel, jij hebt het besproken.

Gerald: We moeten orde op zaken stellen, Roselle. We moeten...

Roselle: Gerald ik ben echt uitgeput. Ik ben op.

Gerald: Is dat geen vreemde ziekte, die zo totaal onverwacht toeslaat? *(hij staat op en gaat naar de spreekbuis. Hij trekt aan het koord en er rinkelt een bel in de hal)* Ik vrees dat we op het punt zijn aangeland waarop je niet langer weet wat goed voor je is en wat niet. *(spreekt in de buis)* Anna, breng mevrouw haar beker warme melk.

Roselle: M'n zout...in de la. *(Gerald gaat naar de leestafel en pakt het reukzout)*

Gerald: *(gaat naast haar zitten, houdt het zout onder haar neus)* Daar. Voel je je nu beter? Kom je alweer een beetje bij je positieven? *(Roselle probeert op te staan, maar hij duwt haar terug in de stoel)* Rustig blijven zitten. Je moet je niet zo opwinden. *(Anna komt haastig binnen met een kan melk en een kop en schotel op een blad)*

Anna: Is er iets, mevrouw?

Gerald: *(staat op en neemt het blad van haar over)* Het is haar mysterieuze ziekte, Anna. Het knaagt op zulke onverwachte momenten aan onze lieveling. Maar nu is het tijd voor warme melk. Kijk eens hier. Drink het voorzichtig op, zodat je je lippen niet verbrandt.

Anna: Zal ik u in bed stoppen, mevrouw?

Gerald: Nu nog even niet, Anna. Ze komt weer bij, zie je. Reukzout en warme melk zijn probate middelen. Misschien is dat de beste remedie voor deze ziekte.

Anna: Laat me haar polsen wrijven.

Gerald: Dat is niet meer nodig. Maar, Anna, er is wel iets dat je voor mij kunt doen.

Anna: En dat is, meneer?

Gerald: *(neemt de sleutel uit zijn vestzakje en geeft 'm aan Anna)* Maak deze vast aan je sleutelring...en houdt 'm daar onder alle omstandigheden.

Anna: Waar is die van, meneer?

Gerald: *(wijst naar de haldeur)* Die deur. Vanaf nu zal 'ie op slot blijven.

Anna: Waarom dat, meneer?

Gerald: Zoals je weet, Anna, werd Jamie naar mijn zuster gestuurd, omdat mevrouw niet langer verantwoordelijk voor haar daden kan worden gesteld. Natuurlijk, maar nu voor haar eigen veiligheid, moeten we ervoor zorgen dat haar niets overkomt.

Anna: Ik heb nooit de indruk gehad dat mevrouws ziekte schade aan haar of aan anderen zou veroorzaken.

Gerald: Ik ben blij dat je zo trouw bent, Anna. Maar jouw kennis van zaken of mijn kennis van zaken is niet zo belangrijk als die van de ambtenaar die deze taak op zich genomen heeft.

Anna: Volgens mij was het helemaal niet nodig dat iemand zich hier in mengde...en zeker niet iemand van buiten de familie.

Gerald: Ik hoop dat mijn instructies voldoende tot je zijn doorgedrongen?

Anna: Ik begrijp uw instructies. Maar ik begrijp niet...

Gerald: Dat is het belangrijkste. In de dagen die komen moet mevrouw op je kunnen vertrouwen, ze zal contact met je houden via de spreekbuis. Je kunt haar in deze kamer of in de slaapkamer brengen waar ze om vraagt en je gunt haar zoveel mogelijk rust. Ze mag deze twee kamers onder geen voorwaarde verlaten en ze mag geen bezoekers ontvangen. Begrijp je?

Anna: Ja, meneer, maar...

Gerald: Houd je alsjeblieft strak aan deze regels.

Anna: *(sist tussen haar samengeknepen lippen)* Ja, meneer.

Gerald: Dat is alles.

Anna: Oh, mevrouw...goedenacht, mevrouw.

Roselle: Goedenacht, Anna.

Anna: Moge God u behoeden.

Gerald: *(cynisch)* Hij is altijd bij haar. Sluit de deur als je weggaat. *(Anna verdwijnt met het blad en sluit de deur. Gerald trekt in een reflex aan zijn pijp)* Een goede ziel, maar volgens mij een tikkeltje hypocriet.

Roselle: Dan ben ik nu dus een gevangene in mijn eigen huis?

Gerald: Het laat zich beter omschrijven als...een beschermeling.

Roselle: Ik begrijp het. En heeft die ambtenaar je dit... in vertrouwen geadviseerd?

Gerald: Je slaat de spijker op z'n kop. Ik volg gewoon zijn instructies op. Hij maakt zich grote zorgen over je veiligheid.

Roselle: Maak jij je zorgen over mijn veiligheid, Gerald?

Gerald: Wat een vraag.

Roselle: En maak jij je zorgen over mijn geluk?

Gerald: Kom, kom, Roselle.

Roselle: *(nu wat onzeker)* Gerald, ik...ik had niet in de gaten, dat mijn... ziekte...zo ernstig is.

Gerald: Vreemd genoeg kan een patiënt de gevaren waaraan hij of zij

zich blootstelt nooit goed inschatten.

Roselle: Ja, ik veronderstel dat je gelijk hebt. Ik voel me niet zo ziek...nu denk ik dat ik dat toch ben.

Gerald: Natuurlijk. Of denk je nu echt dat ik zulke ingrijpende maatregelen genomen zou hebben als dat niet zo was?

Roselle: Ik heb me niet gerealiseerd dat mijn gedrag zo...

Gerald: (*stekelig*) Natuurlijk niet. Je vond dat alle misverstanden en problemen, die er tijdens ons huwelijk opdoken uitsluitend aan mij te wijten waren.

Roselle: Oh, nee. Nee, lieve Gerald. Ik erken mijn zwakten en mijn fouten.

Gerald: Oh, ja?

Roselle: Zeker. Grotendeels.

Gerald: Maar je vindt dat ik ook zwakten en fouten heb?

Roselle: Zwakten? Nee. Nee, je bent erg sterk. Erg sterk.

Gerald: Fouten?

Roselle: (*gaat naar hem toe*) Als ik vond dat je fouten had, lieve Gerald, was dat misschien niet redelijk. Misschien schuilt je enige fout in je kracht.

Gerald: Misschien. We zijn het erover eens dat ik sterk ben. Op dat punt zijn we het met elkaar eens, hè, Roselle?

Roselle: (*keert zich af*) Je fysieke kracht, ja.

Gerald: En over mijn analytisch vermogen, mijn kracht om dát te krijgen wat ik hebben wil.

Roselle: Dat is je man'lijke aard...het recht van een echtgenoot.

Gerald: Misschien zijn taak?

Roselle: Misschien. Onder bepaalde omstandigheden.

Gerald: Je houdt een slag om de arm.

Roselle: Toen we twee jaar geleden trouwden...

Gerald: Nog niet helemaal twee jaar geleden.

Roselle: Bijna twee jaar geleden...legde ik mijn leven en Jamie's toekomst in jouw handen. Toen zijn vader stierf, kon ik bij niemand terecht. Er was niemand die zich om ons bekommerde. Jamie had een vader nodig. En ik had een echtgenoot nodig. Meer dan een echtgenoot...Ik had een vriend nodig, die wijs, eerlijk, sterk en moedig was.

Gerald: In de tijd voor ons huwelijk was je van mening dat ik al deze eigenschappen bezat.

Roselle: Dat klopt. Dat klopt. Dat geloof ik nog. Natuurlijk hoopte ik dat je van Jamie kon houden...zoals een echte vader dat zou doen.

Gerald: Ik heb hem behandeld op een manier waarop je een jongen behoort te behandelen...met discipline.

Roselle: Ja. Ja, ik weet dat je volgens jouw maatstaven alles voor hem hebt gedaan, waarvan je dacht dat het goed voor hem was. En ik vraag je om vergeving voor de keren dat ik het niet met jouw manier van optreden eens was. Ik veronderstel dat het in de vrouw'lijke aard besloten ligt om liefde te geven als er discipline vereist is.

Gerald: *(boos)* Het lag in jouw aard besloten om de jongen te verwennen, hem als een baby te blijven behandelen, te...

Roselle: Alsjeblieft, Gerald. Word nu niet boos. Laten we dit als vrienden bespreken.

Gerald: Wij zijn geen vrienden. Wij zijn man en vrouw.

Roselle: Is een huwelijk het einde van een vriendschap? Moet de vriendschap waarmee je me voor ons huwelijk overlaadde alleen als doodgebloed door onze herinnering blijven spoken?

Gerald: Een man kan geen vriendschap blijven voelen voor een vrouw waar hij iedere nacht naast ligt.

Roselle: Ik zou niet weten waarom niet.

Gerald: Je begrijpt er niets van...

Roselle: Alsjeblieft. Het lag niet in mijn bedoeling om je van streek te maken. Ik wou alleen over Jamie praten...en mijn verlangen naar hem.

Gerald: Er is meer in het leven dan Jamie.

Roselle: Ja, dat weet ik. Er zijn heel veel kanten aan het huwelijk. En ik heb geprobeerd om een goede vrouw voor je te zijn, maar...

Gerald: *(onheilspellend)* Maar je vond mij geen goede echtgenoot?

Roselle: Een goede echtgenoot, misschien, maar...

Gerald: Misschien? Als ik aan die eerste maanden van ons huwelijk terugdenk, je was zo dol op me en stelde je zo verleidelijk op, je overgave was zo onvoorwaardelijk...

Roselle: Ik heb nooit geklaagd.

Gerald: Nee. Je hebt nooit geklaagd. Je liet het over je komen. Nacht, na nacht, over je komen. Ik bewonder je daarom.

Roselle: Zelfs al is het duidelijk dat je wilt dat ik me beklaag?

Gerald: Ik heb al gezegd dat man en vrouw geen vrienden kunnen zijn.

Roselle: Alsjeblieft, Gerald. Het spijt me dat we ons in deze discussie hebben gestort. Ik wil geen onderwerpen aanroeren die je van streek maken.

Gerald: Mij van streek maken? Ik geloof dat het jou, niet mij...

Roselle: Ik zou je willen bedanken...omdat je je zorgen maakt over mijn gezondheid en waakt over mijn welzijn, dat stel ik bijzonder op prijs. Het spijt me dat ik een last voor je word, nu...hoe noem je dat...door mijn ziekte. Het spijt me als ik niet de vrouw ben, waarop je had gehoopt.

Gerald: Nu is het mijn beurt om iets recht te zetten. Om precies te zijn

ben je helemaal de vrouw waar ik op had gehoopt.

Roselle: (*blij, ongelovig*) Oh, lieveling...als dat toch eens echt waar was.

Gerald: Het is waar.

Roselle: (*gaat naar hem toe*) Je bent lief...en goed voor me. (*slaat haar armen om hem heen*) Ik zal m'n uiterste best doen om over die ziekte heen te komen. Ik zal al je instructies en al je verboden nauwgezet opvolgen. Misschien had je gelijk toen je Jamie wegstuurde. Als ik niets meer heb te doen en de oorzaak van al die conflictstof tussen ons is weggefallen...zal ik vast nog veel sneller herstellen.

Gerald: (*beantwoordt haar omhelzing niet*) Dat zal de tijd uitwijzen. Als je niet meer spreekt over zelfmoord...

Roselle: (*bijna opgelucht*) Zelfmoord. Dat moet een bevlieging zijn geweest. Ik heb alles om voor te leven. Jamie... (*hij duwt haar weg*) En jou, m'n lief.

Gerald: Ga naar je kamer.

Roselle: Oh, ik heb je kwaad gemaakt. En ik wou zo graag vriendschap met je sluiten.

Gerald: Kleed je uit en ga naar bed.

Roselle: (*angstig*) Het is nog zo vroeg.

Gerald: Eigenlijk is het erg laat.

Roselle: Misschien kunnen we nog even gaan zitten babbelen...over je reizen...zoals we vroeger op die gelukkige avonden bij het haardvuur deden.

Gerald: Je bent veel te verward voor een gesprek op niveau.

Roselle: Oh, Gerald. Zeg dat niet. Het is niet waar.

Gerald: Je bent geestesziek, het enige wat nog overblijft is je lichaam.

Roselle: Mijn geest en lichaam vormen één geheel.

Gerald: Je geest ergert me. Ik neem dat wat overblijft. (*hij neemt zijn jas op*)

Roselle: (*wanhopig*) Gerald. Gerald. Luister naar me. Als er iets is, waardoor ik tenslotte de vernieling in ga, komt dat door jouw lichamelijke passie, terwijl ik weet hoe je mijn geestelijk vermogen inschat.

Gerald: Je zou blij moeten zijn dat ik je lichaam nog steeds aantrekkelijk vind.

Roselle: Daar ben ik niet blij om. Ik ben ziek...en teleurgesteld...en van schaamte vervuld. Ik wil dat je helemaal van mij houdt. Mijn geest en mijn hart en mijn ziel zijn mijn belangrijkste onderdelen.

Gerald: (*maakt een beweging in haar richting*) Doe je je kleding zelf uit of moet ik je er bij helpen?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto